

blit, at dette kommer til at foreligge, er det min fuldeste Overbevisning, at det Parti, der med No har sat sig ud over Grundlovens § 49, som egentlig ikke er saa forfærdelig uklar for almindelige Mennesker, og som har opfattet § 25 paa den Maade, at provisoriske Love egentlig ere blevne de varigste Love, vi have haft i Landet i den sidste Tid, kan ikke komme fra, at akkurat de samme Betragtninger ville komme op igen. Vi have desuden tidligere haft Udtalelser fra Landstinget netop om provisoriske Love, hvorved det private Initiativ udtrykkelig anerkendtes, i Betænkninger, afgivne af Landstingets mest ledende Mænd, af Foll, som i vort konstitutionelle Liv indtage en Stilling, som fuldt ud kan sættes ved Siden af de Herrers her i denne Sal og de Herrers i Landstinget, som have været med til at indbringe denne Beslutning. Det er nu altsaa den første Side, hvorved jeg finder, at Beslutningen er et af de mærkeligste Aktstykker, der findes. En anden Ting skulde jo være det, at der nu ved det Forlig, der er foretaget, var sket en saadan Forandring i Tingenes Tilstand, at man havde en Overbevisning om, at ganske andre Samfundslag, ganske andre Mænd kom til at raade i Fremtiden. Nu kan jeg naturligvis aldeles ikke vide, hvad der i saa Henseende er aftalt og fremkommet, men jeg maa dog sige, at jeg nærer nogen Tvivl om, at Højre vil indlaade sig derpaa efter den aldeles utrolige Sejr, de have vundet, efter at det har vist sig, at Venstre maatte give sig paa Spørgsmaalet om Provisorierne, efter at vi ikke en Gang have faaet en Udtalelse om provisoriske Finansloves Ugyldighed, ja ikke en Gang have kunnet naa saa vidt, at man har misbilliget Udpantninger, der ere foretagne, saa vel uden provisorisk Lov som uden Lov — thi ogsaa det have vi jo oplevet her i Landet — blot i Henhold til den faktiske Tilstand, i Henhold til Stattelovene, der, som alt andet her i Landet, udsortes efter lgl. Resolution. Naar man ikke en Gang er naaet saa vidt, at man har misbilliget det, ser jeg deri en klar Tilkendegivelse af, at man ikke paa et eneste Punkt har kunnet faa Højre til at anerkende Manglen paa Berettigelse til dets Fremgangsmaade. At man ikke paa et eneste Punkt har turdet tage Staae i den Henseende, det tyder just ikke saa forfærdelig paa, at man har staaet mægtig og stærkt over for Højre. Naar jeg saa ser hen til, at Højre repræsenterer de gamle, regerende Samfundsklasser, Embedsstanden, Kapitalen og Militærvesenet, som nu har vundet den største Sejr, som det overhovedet kunde vinde, idet det har faaet hele den Agi-

tation, der blev rejst i Halvfjerterne og Begyndelsen af Tjernerne, ganske og overalt godkendt i det væsentlige, kan jeg ikke tro, at disse skulde lade sig regere af de Herrere, der have stemt sammen med dem, at disse skulde kunne føre demokratiske Anskuelser over i Højre og tvinge det øvrige Højre til at regere efter sociale Anskuelser af en vidtgaaende Venstrefarakt eller af demokratisk Karakter. Jeg vil se det, før jeg tror det. Med Hensyn til det personlige Spørgsmaal hørte jeg nok, at det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen) udtalte, at denne Beslutning vilde komme til at faa praktisk stor Betydning, naar en Gang Regeringen „efter Naturens Orden“ afgik. Jeg glædede mig ved at høre de Ord, for jeg saa deri naturligvis en lys Forhaabning om, at en Gang gaar Regeringen dog, men naar denne „Naturens Orden“ indtræder, derom saavne menige Medlemmer her i Tinget jo stadig Oplysninger og faktiskst Kendsgerninger. Jeg tror langt snarere, at Forholdet vil blive det — det kan ikke blive andet — at den Mænd, som har kunnet bringe sit Parti saa vidt, som det faktisk er kommet med den nuværende Rønselspræsident, vil komme til at staa inden for sit eget Parti med en Glorie, som er uden Sidesnitte. Jeg vil derfor sige, at jeg mener vedblivende, ligesom jeg sagde den første Dag, at man skulde ikke have taget Punkt 3 med, blandt andet for ikke at gøre det rent ud gennemskuelig klart, at selve Beslutningen er i og for sig ingen Ting, at den er Udflugter, Snak. Forholdet er jo nemlig det, at det er saa givet en Sag som nogen, at naar man hørte den højtærede Finansminister og ser hen til, at der her under Afstemningen ombæres en Udtalelse fra ham, hvori han udtalte sin Glæde over, at der nu er Udsigt til en endelig Finanslov og en Overenskomst mellem Tingene, udtalte saa vel sin egen som sine Kollegers Glæde, og saa aabnede en Udsigt til, at under visse Omstændigheder den Naturens Orden, som det ærede Medlem fra Helsingør omtalte, kunde indtræde uden just at indtræde paa den Maade, som man naturlig forstaaer ved Naturens Orden, saa siger jeg, synes jeg ikke, man kan faa andet Indtryk, end at denne Afgang og det, der ventes dem ved en regelmæssig Finanslov, er ikke Tiltale og Straf, er ikke, at Ansvar gøres gældende imod dem. Hvis Ministeriet nemlig ventede sig, at der blev gjort Ansvar gældende for de tidligere udgivne Millioner i Henhold til de ikke-godkendte Statsregnskaber, hvis de ventede sig Tiltale for noget saa uhyrt, saa voldsomt som f. Eks. Skatteudpantning efter den provisoriske Lovs Op-